

II. – AM

Otočil se a dal se do pohybu. Pomalu, vagon po vagonu, se posouval dozadu a pevně se držel, aby ho kodrcání vlaku nevyvedlo z rovnováhy. O chvílku později už dorazil na poslední část soupravy, kde se nacházel otevřený poklop.

Dam proklouzl dovnitř a kotníky ho na vteřinu prudce zabořily, jak dopadl na podlahu. Zvenku vypadala vlaková souprava tažená staršími dielelektrickými lokomotivami jako něco, co se hýbe jen z povinnosti, a mnozí ji považovali jen za stroj duchů – za něco, co někdo dříve z nějakého důvodu rozhýbal a pak to zapomněl zastavit –, ale uvnitř to byl uzavřený svět. Dam stál na koberci zdobeném překrásnými barevnými ornamenty, ke stěnám se tisklo obložení z lesknoucího se dřeva a v rohu stál malý stoleček s dekorativním ubrusem a lampou vydávající tlumené světlo. Jako vždy když se zde octl, si říkal, že nechat vlak zvenku všem na očích rezivět bylo proklatě mazané.

Než se nad tím stačil víc zamyslet, otevřely se dveře a vstoupil hezký mladík ve zvláštním dlouhém rouchu. Dam na to byl zvyklý. Věděl, že teď zamíří k ženě, které to tu vše – od roztodivných koberečků až po podobné mladíky – patřilo. Kde se vzala, to bylo jemu

i mnohým dalším, kteří věděli, co se ve vlaku skrývá, odjakživa záhadou. Prostě se jednoho dne její souprava rozhučela na tak dlouho prázdných kolejích a ona měla k dispozici luxusní domov, jídlo a pití – vše, o čem se Pražanům mohlo jenom zdát. Byla na tom jako Dam. Hlídala si svou síť lidí a sbírala informace. A dokázala se za ně slušně odvděčit. Ale na rozdíl od Dama si žila dobře a měla věci, o kterých on jen slyšel – a mezi nimi i něco, co si už rok, od doby, kdy se přidal do jejich služeb, toužebně přál získat.

Mladík si povytáhl rukávy černého roucha a důležitě se na Dama podíval. Víčka měl podbarvená zlatými linkami. Dama bavilo sledovat, jak se tváří, jako by mu to tu vše patřilo.

„Zdravím,“ prohodil Dam směrem k mladíkovi, když už nesnesl jeho mlčení, a sebevědomě se vydal dopředu. Mladík ho jediným gestem ruky zarazil.

„Ještě musíš počkat.“

„A to proč? Madame mě vždycky chtěla vidět hned.“

„Nejdřív půjdu oznámit, že jsi tady,“ pronesl mladík slavnostně a ukázal k malému stolku. Stála na něm mísa s několika jablky a velká karafa s vodou. Dam povytáhl obočí, ale mladík už mířil pryč.

Když za sebou zavřel, Dam jen stěží potlačoval úsměv.

Jablka byla nepřírozně velká a červenala se jako západ slunce za okénky vlaku. Bylo to něco jiného než pláňata, která sbíral on sám.

Nechutnala mu ale tak, jak doufal. Přemýšlel, k jakým hranicím se v jejich nadcházejícím rozhovoru může dostat, tak aby v ní nevzbudil podezření. Věděl, že se nemůže vyptávat přímo, ani to zkusit u někoho z personálu vlaku – to bylo nadmíru nebezpečné a Madame až